

Ivo Houf

Škola Kavčí hory:- Nelly Halbichová, Michelle Succarová, Eva Neusarová, Viky Olivová, Tereza Křížová

komentář: **Ivo Houf je známý výtvarník a ilustrátor. Věděli jste, že tento kreativní pán vytvořil loutky včelích medvídků? A to není zdaleka všechno – jeho loutky se objevily ve více než stovce pohádek! Ale žil on sám pohádkové dětství? Narodil se v roce 1933, velkou část svého mládí tak prožil za druhé světové války.**

Nejintenzivnější vzpomínky má na zimu 1945, kdy bydlel na venkovském statku u sestřiny kamarádky.

pamětník: *„A ona přišla na to, sestra, že ten konec války, únor 1945 než přijde osvobození , takže bude dobrý, abych vůbec nebyl v Brně, že to bude strašný v těch ulicích a že bych měl jít za tou Stáňou na ten statek, kterej byl kus za Brnem.“*

komentář: **Rodina si myslela, že v Jehnicích bude malý Ivo v bezpečí. Zpočátku si chvíle na statku užíval, než se jednoho dne rozrazily dveře...**

pamětník: *„Všichni ven, vyhnali nás, takhle sněžilo jak teď, já jsem byl bosej, trenýrky a jenom tílko a skoro celej den jsme prostáli všichni u zdi se zdviženejma rukama, poněvadž někdo tam zastřelil nějakýho německýho vojáka v tý vesnici. „*

komentář: **Ale to není zdaleka to nejhorší, co malý Ivo v ten den zažil...**

pamětník: *„Já jsem byl svědkem toho, že najednou někdo si vzpomněl, co jsme tam byli, vzpomněl si, že si nevezl peněženku a vyběh z tý řady a přede mnou to vidím jak tam stojí ten německej voják a nese, šel o dva domy vedle do pekařství a vzal si chleby a šel a teď najednou tam utíkal ten člověk pro tu peněženku a on se jenom takhle tím samopalem otočil a takhle..a zůstal tam ležet...zastřelili ho na místě.“*

komentář: **Němci se nad ostatními slitovali a propustili je. Následně všechny ze statku vyhnali, dvanáctiletý Ivo si musel sám poradit. Několik dnů putoval okolím, až se dostal do Veselíčka k místnímu starostovi.**

pamětník: *„No a ten starosta se jmenoval Čupr a ten byl tak milostivej, že říkal ty budeš spát u nás a měli manželskou postel, a vedle mi dali na zem seno, a tam jsem spával řadu týdnů na tý slámě a tam jsem se měl ovšem fantasticky.“*

komentář: **Začala mu však chybět rodina. Když skončily poválečné zmatky, vrátil se domů.**

pamětník: „Zazvonil sem a abych viděl na okna, tak jsem musel ustoupit na ulici, abych viděl na okna, kde bydleli rodiče. A najednou se ozvalo strašné řinčení skel, já jsem se lekl. A moje sestra, když jsme za války rozbitý okna neměli, tak ona dvě tabulky, co byly za sebou, tak prorazila čelem a křičela na mě „Ivoši! Ty žiješ!“ No tak takhle jsem se vrátil do Brna.“